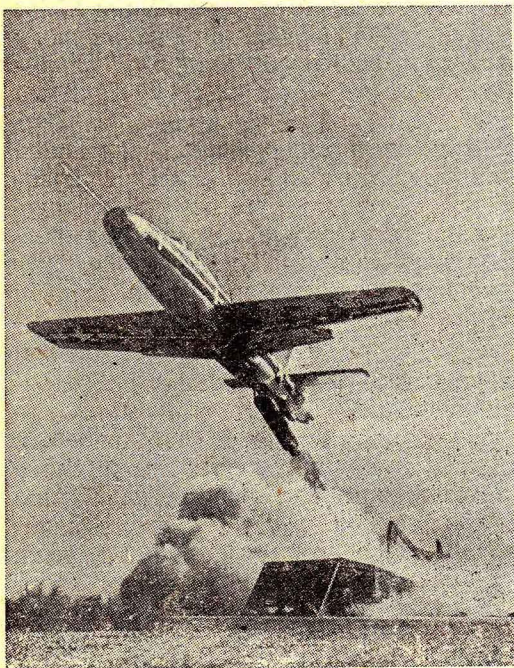

SAD I ZEMLJE AMERIČKOG KONTINENTA

NOVI SISTEM POLETANJA AMERIČKIH MLAZNIH AVIONA

Mlazni lovački avioni sa pilotom mogu se izbacivati slično dirigovanim projektilima. Upotrebom platformi, montiranih na kamionima (u cilju ispitivanja mogućnosti da se u izvesnim borbenim okolnostima izbegnu poletne staze), izvršeni su prvi letovi konvencionalnih mlaznih lovaca — bez prethodnog uobičajenog ru-

lanja po zemlji. Korišćenjem istih principa i opreme koja se upotrebljava prilikom izbacivanja vazduhoplovnog dirigovanog projektila *Martin Matador*, američki inženjeri su izvršili slične opite sa ratnim istrošenim avionima F-84 — *G Thunderjet*-ima, u vazduhoplovnoj bazi Edvarus, Kalifornija. Smatra se da su to bili istoriski letovi i da posle toga može nastupiti nova era u vazдушnom ratovanju.

Standardna proizvodnja *Thunderjet*-a bila je modificirana tako da su im ispod repa mogle biti prikružene boce sa pomoćnim eksplozivnim punjenjem¹⁾, istog tipa i veličine kao i kod *Matador*-a.

Lako pokretljivi kamioni sa specijalnim dizalicama podizali su lovačke avione do ugla za izbacivanje — poletanje i na taj način postali najmanji aerodromi na svetu. Sa avionskim turbomlaznim motorima u punom pogonu, potisak boca sa pomoćnim punjenjem odbacivao je lovce tako snažno i brzo da su oni postajali odmah sposobni za let.

Martin-ov probni pilot izjavio je da je šok neuobičajenog poletanja bio manji od onog prilikom izbacivanja sa kataapultom. Avioni su bili

sve vreme pod kontrolom pilota i dostigli maksimalnu brzinu. Uređaji za izbacivanje dovoljno su pokretljivi i mogu se veoma brzo premeštati s jednog mesta na drugo.

Tehničari koji su se bavili usavršavanjem ovog sistema izbacivanja predviđaju perspektive operisanja mlaznih lovaca veoma blizu linije fronta, prilikom čega bi protivničkim teškim bombarderima pružali minimalne ciljeve. Konvencionalno sletanje moglo bi se obavljati na prednjim bazama, a avioni bi bili odmah rastureni — radi maksimuma bezbednosti za vreme pripremanja sledećeg leta.

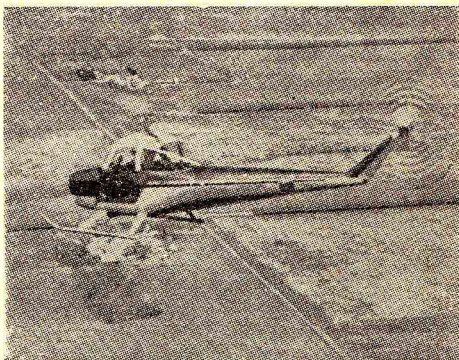
¹⁾ Pomoćni pogonski sistem za mlazne avione ili dirigovane projektele, koji se po potrebi otkućinje u daljem letu aviona (projektele).

Ceo ovaj sistem predstavlja novu koncepciju rasturanja i rastresitosti rasporeda lovačkih aviona. On je naročito od značaja u doba nuklearnog oružja, kada jedna jedina atomska bomba može da zbríše čitav jedan konvencionalan aerodrom i da celokupnu njegovu oblast učini za neodređeno vreme neupotrebljivom. Pomenute »baze« za izbacivanje isprobane su sa preko 200 *Matador*-a, u toku nekoliko godina. *Thunderjet*, koji je znatno veći i teži od dirigovanog projektila, pokazao je da je ovakva tehnika primenljiva i kod lovačkih aviona.

(*Air Power*, april 1955)

AMERIČKI BRZI HELIKOPTER

Najsavremeniji američki helikopter CH-1 u stanju je da lebdi na visini od preko 3.000 m; ima maksimalnu bruto težinu od oko 1.500 kg i brzinu od preko 120 milja na čas. Sav je od metala, sa jednim glavnim rotorom za penjanje i jednim konvencionalnim rotorom na repu. Sa dva čoveka posade može lebdi na visini od preko 5.000 m, a ako mu se doda teret od oko 200 kg, na visini od preko 3.000 m. Njegova brzina od 122 milje na čas, na nivou morske površine, predstavlja najveću brzinu koja je dosada ostvarena kod helikoptera. Vazduhoplov ima samo 3 zupčanika u sistemu glavne transmisije i 2 u repnom rotoru, tako da stvara manje teškoća oko održavanja materijala. Jako opterećenje koje zahteva snažan motor smešteno je u prednji deo trupa helikoptera i tako ostavljen veći prostor za teret i putnike u blizini težišta.

(*Military Review*, avgust 1955)

ZEMLJE BRITANSKE ZAJEDNICE NARODA

REORGANIZACIJA BRITANSKE VOJNE AKADEMIJE

Prema saopštenju britanskog Ministarstva rata izvršena je reorganizacija tečajeva u Vojnoj akademiji u Sandherstu, u cilju osiguranja boljeg kontinuiteta između normalne školske i vojne obuke. Naime, kandidati će pri stupanju u Armiju, u januaru ili septembru, ići neposredno u Sandherst i neće kao ranije prethodno prolaziti kroz desetonedeljnu trupnu obuku u jedinicama, već će u Akademiji u toku prvih 13 nedelja završiti osnovnu regrutsku obuku. Oni kandidati koji su već ranije prošli kroz tu obuku provešće ovo vreme na svom daljem vojnom obrazovanju. Status »oficirskog pitomca« kandidati će dobiti tek u početku drugog roka u Sandherstu.

Da bi se ovih 13 nedelja regrutске obuke uskladile sa ranijim nastavnim programom, ceo je tečaj produžen od 18 na 23 meseca. Ovaj je period podeljen na 3 roka od po 13 nedelja godišnje, koji odgovaraju školskim rokovima, i 21 nedelju odsustva.

Smatra se da je prednost novog sistema u tome što pitomci prolaze svu potrebnu nastavu i obuku u samom Sandherstu.

(*Journal Royal United Service Institution*, maj 1955)

NOVE BRITANSKE BAZE NA ANTARKTIKU

Britanci su zauzeli i stavili pod svoju kontrolu dve nove antarktičke baze na Palmerskom Poluostrvu ispod najjužnijeg rta Južne Amerike.

U toj oblasti sada postoji ukupno 8 britanskih baza, na koje, u teritorijalnom pogledu, polažu pravo ili Argentina ili Čile, tvrdeći da čine sastavni deo njihovih teritorija.

Nove britanske baze nalaze se na Anversovom Ostrvu, u južnoj grupi Šetlandskih Ostrva, u zapadnom delu Palmerskog Poluostrva i na Ostrvu Potkovicice u Zalivu Margarita Belingshauzenovog Mora. Ova poslednja tačka predstavlja najjužniji britanski posed.

»Okupaciju« logora na bazama, ustvari, predstavlja činjenica da su 4—5 ljudi, koje je upotrebila kontrolna ekipa oblasti Falklandskih Ostrva, podigli drvene kolibe na obali, gde mogu biti snabdevani hranom i gorivom u toku kratkog (novembar-februar) antarktičkog letnjeg perioda.

(United States Naval Institute Proceedings, avgust 1955)

BRITANSKI HELIKOPTER — ČISTAČ MINA

Ostrvski položaj Britanije čini je još uvek zavisnom od prekomorskog snabdevanja, bez koga ne bi mogla opstati. U vezi s tim ona obraća veliku pažnju

na sve forme pomorskog ratovanja i uzima ih u obzir u svom programu odbrane. U okviru ovog programa, Britanija čini sada opite sa helikopterom — čistačem mina.

Zasada je poznato samo toliko da ovo sredstvo primenjuje sistem »kuke« za čišćenje od mina i da je ta sprava ugrađena ispod repnog dela.

(Military Review, avgust 1955)

ZAŠTITA BRITANSKE TRGOVAČKE MORNARICE OD ATOMSKOG NAPADA

Britanski stručnjaci proučavaju razne mogućnosti za zaštitu trgovačkih brodova i njihovih posada od atomskog napada.

Što se tiče samih brodova, stručnjaci preporučuju da se oni snabdeju *Gajgerovim brojačima* i da se premažu specijalnom plastičnom smesom koja apsorbuje radioaktivne čestice i koja bi se mogla lako skidati (ploča po ploča posle atomskog napada), dok bi ljudstvo trebalo opremiti maskama i specijalnom zaštitnom odećom od teškog kaučuka, impregniranog molekulima olova.

Pored toga, britanski Admiraltet je za oficire i posade Trgovačke mornarice osnovao dvonedeljne tečajeve za odbranu od atomskog napada. Iako ovi tečajevi nisu obavezni, preduzete su potrebne mere da se oni popularišu; između ostalog, osoblje koje ih posećuje dobija specijalnu naknadu.

(La Revue maritime, jun 1955)

KANADSKI MANEVRI

U prvoj polovini avgusta o. g. u Kanadi su održani najveći dosadašnji mirnodopski manevri, pod nazivom *Rising Star* (»izlazak zvezde«). Mada se rezultati vežbe još proučavaju, rukovodilac manevara, general Plou, izjavio je novinarima da su ove vežbe bile veoma poučne.

Cilj ovih manevara, koji su održani kod Gedžtauna i u kojima je učestvovalo oko 12.000 ljudi, bio je da se isproba efikasnost 1-ve kanadske divizije, iz

koje potiču kanadske jedinice u Evropi. Trupe pomenute divizije prošle su kroz prethodne petonedeljne vežbe u okviru jedinica do brigade. Pored ostalog, izvršeni su opiti sa helikopterima *Sikorsky*, u pogledu doturanja municije do prednjih položaja. 6 tona artiljerijske municije bilo je preneto u 9 poleta — na otstojanju od 10 milja u vazdušnoj liniji — u roku od 20 minuta. Pokazalo se da su mogućnosti ovog načina snabdevanja veoma velike, ali uz osetne materijalne troškove. U svakom slučaju, sistem je od neocenjive vrednosti u pogledu evakuacije ranjenika i transporta viših komandanata na bojnomo polju.

Smatra se da je kanadska pešadija na ovim vežbama, koje su održane u veoma promenljivim dnevnim i noćnim atmosferskim okolnostima, i uz podršku kanadskog pomorskog vazduhoplovstva, pokazala visoku borbenu vrednost. Vežbe su izvođene pod najpribližnijim ratnim uslovima, pri čemu je izostala uglavnom jedino bojeva municija. Primenjena je i imitacija dejstva atomskog oružja.

Oblast Gedžtauna pokazala se veoma podobnom za vežbe većih razmera, pošto je manevarska prostorija buhvatala oko 430 kvadratnih milja raznolikog zemljišta — od otkrivenog, do onog koje se približava uslovima džungle. Ova se raznovrsnost odnosi i na visinske razlike.

Na ovoj prostoriji podiže se stalni poligon, koji će biti gotov kroz dve godine, i u kome će moći stalno da borave 1 puk tenkova, 1 artiljerijski puk, 1 pešadiski bataljon i 1 četa za vezu. Zasada se u njemu može smestiti oko 5.000 ljudi. Betonske barake koje su u gradnji, primaće po 250 ljudi i imaće trpezariju u kojoj za 20 minuta može obedovati 1.000 — po »ekspresnom« sistemu građanskih restorana.

(*The Times*, 8 i 15 avgust 1955)

PSI — PADOBRANCI U AUSTRALISKOJ ARMII

Australiska armija će uskoro imati veliki broj pasa — padobranaca koji će se upotrebiti za patrolne dužnosti u australiskim jedinicama. Psi koji su već prošli kroz patrolnu obuku — otkrivanje mina i vršenje stražarske dužnosti — poslaće se u školu za obuku za rat na kopnu i u vazduhu u Vilijemtaunu (Novi Južni Vels), gde će svršiti specijalni padobranski kurs.

Australiski ministar odbrane, Frensis, u jednoj izjavi od 24 juna o. g., rekao je da će psi koji prođu kroz padobranski kurs biti od velike koristi vojnicima na patrolnim dužnostima. Program obučavanja pasa u skakanju iz aviona sa padobranom planiran je na osnovu iskustava u Korejskom ratu, gde su australiske jedinice prvi put upotrebile pse za patrolni rad, i na osnovu iskustava britanskih jedinica na Dalekom Istoku.

(*Britanska Informativna služba*, 16 jul 1955)

FRANCUSKA I ZEMLJE BENELUKSA

NOV NAČIN REGRUTOVANJA ZA FRANCUSKU ARMIJU

15 avgusta pozvan je u francusku vojsku, na 18-mesečni rok služenja, prvi deo drugog kontingenta regruta kojima vreme služenja pada u 1955 godini. Sledeći delovi biće pozvani 15 oktobra i 15 decembra ove godine, što će reći svaka dva meseca.

Raniji način pozivanja u vojsku koji se vršio jednom, odnosno od pre nekoliko godina dvaput godišnje, uproleće i ujesen, zamenjen je t. zv. »dvome-sečnim« pozivanjem. U vezi s tim i ovo godišće francuskih regruta kojima vreme služenja dospeva u 1955, a koje broji oko 186.000 ljudi, biće obuhvaćeno sa 6 uzastopnih poziva.

Prvi kontingent koji je brojao oko 92.000 ljudi, obuhvatajući mladiće rođene između 16 februara i 15 jula 1934, pozvan je u tri dela i to: februara,

aprila i juna o. g. U kopnenu vojsku uključeno je od tog broja 72.000 ljudi, a u mornaricu samo 2.900. Što se tiče vazduhoplovstva, ono je imalo potrebu samo za 17.000 regruta koji su pozvani u dva dela (u februaru i maju).

Drugi kontingent, nešto brojniji, obuhvata mladiće rođene od 16 jula pa do kraja 1934 godine. Regruti ovog kontingenta, određeni za kopnenu vojsku (oko 75.000), stupiće na otsluženje u avgustu, oktobru i decembru; oni koji odlaze u mornaricu (oko 2.400) u septembru, novembru ili početkom januara 1956 a budući vazduhoplovci u avgustu ili novembru (16.000 regruta).

Pada u oči prilično mali broj regruta namenjenih za mornaricu što, po mišljenju pisca ovog članka, dolazi usled znatnih efekтива stalnog kadra kojim mornarica već raspolaže. On dalje tvrdi da se iz godine u godinu povećava prosek doba starosti regruta prilikom stupanja u vojsku. U 1955 veliki deo biće pozvan sa navršenom 21 godinom, dok su u 1951 regruti jedva imali po 20 godina. To dolazi usled toga, ističe dalje pisac, što već pet godina svako godišće regruta obuhvata samo regrute rođene u periodu od 9-10 meseci. Samim tim svaki put su se regruti sve kasnije pozivali u vojsku; to pomeranje stupanja u vojsku u toku pet godina učinilo je da sadašnji regruti stupaju sa napunjenom 21 godinom, odnosno da iz vojske izlaze sa 22 i po godine.

Postavlja se pitanje koji su razlozi zahtevali uvođenje ovog novog načina — svaka dva meseca — pozivanja u vojsku. Očigledno je, zaključuje pisac, da su posredi razlozi obuke. Postoji želja da se raniji sistem obuke regruta u trupi zameni centrima za obuku gde bi regruti bili odmah uključeni i gde bi se obučili za izvesnu specijalnu dužnost. Tek potom bi bili poslati u trupu koja bi ih odmah po dolasku mogla upotrebiti.

Trupa bi na taj način bila rasterećena tog odgovornog zadatka za koji, kako ističe pisac, ona sada nema uvek potreban broj instruktora i ostalih sredstava (s obzirom na sve veću složenost oružja i materijala). Istovremeno bi i jedinice za zaštitu mobilizacije bile rasterećene mase neupotrebljivih regruta koje bi u slučaju opasnosti trebalo slati u pozadinu.

Čitav niz oblasnih centara, namenjen regrutima pojedinih rodova vojske, gde će se obučavati specijalisti za vezu, posade oklopnih jedinica, itd., već je obrazovan. Međutim, ovo preustrojavanje i uvođenje novih centara obuke skupo košta i zato se, prema mišljenju pisca, program njihovog obrazovanja sporo odvija.

Na kraju pisac ovog članka kaže da će uvođenje ovako planirane obuke po ovim centrima pokazati besumnje svu nelogičnost dosadašnje podjednake dužine trajanja obavezne službe u svim rodovima i službama u Francuskoj. U vezi s tim već su se pojavili i predlozi o različitoj dužini trajanja vojne obaveze po rodovima vojske, službama, specijalnostima, itd.

(*Le Journal Français*, Genève, 27 avgust 1955)

JEDNO FRANCUSKO MIŠLJENJE O MEŠOVITIM (ZDRUŽENIM) PUKOVIMA¹⁾

U rubrici »Vojna hronika« jednog od popularnih francuskih dnevnih listova izašao je, pre izvesnog vremena interesantan članak poznatog vojnog komentatora Žaka Vegana, posvećen perspektivama eventualnog budućeg atomskog rata. Dajemo u izvodu sadržaj tog članka.

Nuklearno oružje je na putu, počinje pisac svoja izlaganja, da ratnoj veštini nametne preokret sličan onome kakav je, pre šest vekova, pronalazak baruta izazvao kod topa, ali s tom razlikom što savremena industrijska sredstva dopuštaju da se samo za nekoliko godina unapred može predvideti upotreba postojećeg nuklearnog oružja i što vojni teoretičari moraju mnogo da rade da bi sa uspehom mogli pratiti snažan razvoj tehnike naoružanja.

Pisac je mišljenja da stratege treba ostaviti postrani; ovi, po običaju, daju budućim sukobima oblike tako izmišljenih i neočekivanih pretpostavki kakve

¹⁾ Régiments inter-armes.

ne bi prihvatili ni Žil Vern ni Vels. Taktičari su pristupačniji i oni traže način da bi prilagodili novim perspektivama sastav i način upotrebe postojećih kopnenih snaga. Sasvim je razumljivo što njihov zadatak nije lak i što su njihovi zaključci često protivrečni. Međutim, zasada, dokle god protivnici ne budu saopštili javnosti svoje atomske planove, izgleda kao izvesno da će i jedna i druga strana upotrebiti u takvom sukobu ograničena, ali snažna, sredstva u pogledu vatrene moći, veze i transporta. Njihova će im brzina omogućiti da operišu na širokim frontovima, a rasparčanost će im pomoći da izbegnu atomsko uništenje. Na taj način ona će moći da vode tu prvu bitku koja je nazvana »bitka za praznim prostorima«.

Koja će to sredstva, odnosno jedinice biti? — pita se pisac ovog članka. Divizije? One ne dolaze u obzir, pošto ih njihovo brojno stanje i sporost kretanja čine nepogodnim za ovu nevidljivu borbu. Pukovi? Ni oni ne bi došli u obzir jer su, u suštini, sastavljeni od jednorodnih jedinica: pešadije, konjice ili artiljerije, a potrebe njihovog suprotstavljanja različitim situacijama ubuduće zahtevaće smešu raznovrsnog oružja (rodova vojske). Zbog toga u eventualnom budućem sukobu, u kome bi došlo do primene nuklearnog oružja, jedinice moraju biti potpuno novog sastava, tj. *mešoviti (združeni) pukovi*, za čije su se stvaranje već izjasnili najviši vojni autoriteti u pojedinim zemljama.

Potrebno je, nastavlja dalje pisac, da se čovek za momenat prenese nekoliko godina unazad. Zbog snažnih intervencija vazduhoplovnih i oklopnih jedinica u prošlom ratu, počev od 1945 godine izgledalo je nemoguće da će se ubuduće moći skupno angažovati 15.000 ljudi koliko obuhvata jedna divizija. Stoga je otpočelo plansko komadanje jedinice, — koje se, uostalom, već smatralo kao neophodan taktički element s obzirom na buduće potrebe, — na operativne grupe koje se nimalo nisu poklapale sa organskom podelom. Tako bi se, naprimer, postiglo da u onim grozničavim trenucima pred napad, komandant p. puka shvati da je privremeno izgubio dva bataljona iz svoga puka, ali da je u zamenu za to dobio dve čete tenkova i nešto artiljerije, a ovaj drugi komandant (tenkovskog puka), od koga su oduzete dve čete tenkova, da će mu pridati bataljon pešadije omogućiti da i on samostalno dejstvuje, itd.

Nema sumnje, ističe pisac, da je Francuska armija bila 1945 godine već prilično prekaljena da bi bez poremećaja mogla da izvede ove promene. Tada se počelo sa formiranjem nekoliko borbenih sastava kojima je njihovo dotadašnje iskustvo, bez neke posebne pripreme, pomoglo u dobijanju zajedničkog jezika i načina rada. Međutim, zahtevalo bi izvanredan napor i mnogo truda da bi se kod jednog ranije neuvežbanog ovakvog sastava, u uslovima opšte zbrke usled atom-ke pretnje, postigli potrebni rezultati. Zbog toga je još 1947 godine bilo predviđeno da se izade iz dotadašnjeg tradicionalnog diviziskog okvira i da se, slično kao 1945 godine, formiraju operativne grupe (sastavi).

Dve su stvari odložile realizaciju ovog plana: obuka specijalista i održavanje materijala. Obe pretstavljaju nesavladive prepreke kad se radi o ograničenom izboru brojnog stanja ljudi i o neobično raznovrsnom naoružanju (materijalu), kao što je to slučaj u Francuskoj.

Uprkos svemu, nastavljeno je sa proučavanjem ovog pitanja u pravcu koji je sama logika nametala. Pripremljeni su centri za obuku koji su trebali da dovedu do stvaranja specijalista iz redova izabраниh mladih regruta. Naoružanje (materijal) je ponovo proučeno da bi se, ne gubeći ništa od njegove osobenosti, postigla jednovrsnost. Najzad, probe sa brigadom *Javelot* omogućile su da operativne grupe (sastavi) dobiju svoju konačnu formu. Samim tim sve je bilo spremno da se, pod imenom *mešoviti (združeni) puk*, stvore razne mobilne taktičke jedinice, sa potrebnom vatrenom moći, koje je situacija tada zahtevala.

Ne ulazeći u detalje, kaže dalje pisac, pod pukom ovakvog tipa treba razumeti jednu manju jedinicu, organski sjedinjenu, čiji su pojedini elementi sposobni za zadatke izviđanja, borbe, podrške, posedanja i organizovanja zemljišta. Uprkos svog ograničenog brojnog stanja, ovakav puk može da razvije moćno vatreno dejstvo i, koristeći svoju pokretljivost, da izviđa i zonu koja je ranije davana jednoj diviziji, istavljajući pri tom neprijatelju samo kratkotrajne ciljeve.

Da bi jedan ovakav puk mogao brzo da manevruje na širokom frontu, komandovanje se postavlja kao glavno pitanje. Smatra se da je u ovom slučaju

naročito pogodno da pri svakom važnijem zadatku ovog puka postoje dva komandanta, stim da i jedan i drugi raspolažu potrebnim sredstvima za odražavanje veze. Na kraju pisac ističe da su borbene jedinice kod nekih stranih armija do maksimuma oslobođene balasta administrativnih i pozadinskih službi.

(L'Aurore, Paris, 16 maj 1955)

NOVA POLJSKA BOLNICA FRANCUSKE ARMIJE

Jednu od stalnih briga mnogih generalštabova, počinje pisac ovoga članka, oduvek je pretstavljalo pitanje ukazivanja lekarske pomoći i nege ranjenicima (kod hitnih slučajeva) u blizini samih linija. Drugi svetski rat je ipak u tom pogledu pružio neke korisne pouke i, na osnovu izvesnih metoda i iskustava Američke armije, prihvaćeno je jedno rešenje ovog delikatnog problema koje, iako nije potpuno, bar donekle zadovoljava.

U nameri da se sa rešenjem ovog pitanja upoznaju izvesni istaknuti civilni i vojni lekari u Francuskoj, u drugoj polovini maja ov. god. prikazana je u foru Lamot jedna nova poljska bolnica Francuske armije. Tom je prilikom održana čitava mala svečanost kojoj su prisustvovali mnogi autoriteti francuskog vojnog i civilnog saniteta.

Najpre je pukovnik dr Denis izložio teškoće na koje je dosada nailazio sanitet u armiji u pogledu ukazivanja pomoći i nege ranjenicima u hitnim slučajevima.

»Kod ovakvih slučajeva, rekao je dr Denis, hirurg mora da interveniše u roku od maksimum 3 časa. S druge strane, mora se voditi računa o tome da postojanje poljskih bolnica ne sme niukom slučaju omesti pokretljivost jedne divizije. Taj dupli problem je velikim delom rešen stvaranjem novih poljskih bolnica kojima je sada opremljena Francuska armija i čiji jedan primerak danas ovde prikazujemo«.

Nastavljajući svoje izlaganje, pukovnik dr Denis je pokazao da se nova poljska bolnica jedne divizije sastoji sada iz 3 potpuno autonomne sekcije u pogledu nege ranjenika. Jedna se upućuje sasvim blizu prednjih linija i čim se ona, usled velikog broja ranjenika koji ne dopuštaju dalje transportovanje, mora da zadrži na mestu, nju smenjuje druga, itd. Svaka je od ovih sekcija opremljena najmodernijim materijalom koji obuhvata: po jedno odeljenje za zračenje i oporavljanje, dve operacijske sale, jedno odeljenje za smeštaj posle operacije i tri odeljenja za ležanje. Sva se ova odeljenja nalaze pod velikim šatorima i raspolažu svim ostalim potrebama koje zahtevaju savremena medicina i hirurgija.

Kapacitet svake sekcije iznosi 100-110 postelja. One pružaju mogućnost da se u njima u toku 24 časa izvrši 15-20 hirurških intervencija (kod jako hitnih slučajeva).

»Na taj način, zaključio je pukovnik dr Denis, učinjen je veliki napredak u pogledu pružanja efikasne pomoći ranjenicima u neposrednoj blizini bojišta, sve do onog momenta dok ih helikopteri ne evakuišu u pozadinu — u veće poljske bolnice na 50-60 km udaljenja«.

Treba istaći, dodaje pisac ovog članka, da će ova poljska bolnica, podignuta u foru Lamot, služiti' otsada za obuku vojno-sanitetskog osoblja, a naročito rezervnih kadrova, koji će iz svih krajeva Francuske biti pozvani da se upoznaju sa njenim instalacijama i funkcionisanjem.

(Progrès Lyon, 19 maja 1955)